

Posudek

disertační práce p. JUDr. Petra J. Syrovátka, LL.M., nazvané Fúze akciových společností a jejich dopad na ochranu hospodářské soutěže

---

Autor disertační práce výše uvedeného názvu, zpracoval problematiku, která je v popředí zájmu nejen české, ale i evropské odborné veřejnosti. Tato problematika je upravena příslušnými směrnicemi Evropského parlamentu a Rady, v tuzemsku je pak obsažena zejména ve dvou zákonech. Prvním z nich je zákon o přeměnách obchodních společností a družstev, který v r. 2008 nahradil a podstatně rozšířil úpravu do té doby obsaženou v obchodním zákoníku. Jedná se tedy o soukromoprávní úpravu, zatímco druhý zákon - zákon o ochraně hospodářské soutěže - patří do veřejnoprávní úpravy a účinnost nastala již v r. 2001 s průběžnými novelizacemi v dalších letech. Analýza a srovnání úpravy, týkající se fúze akciových společností v těchto dvou zákonech, byla předmětem a cílem, který si vytkl disertant hned v úvodu své práce. Z toho důvodu jde tedy o práci značně popisnou a do určité míry i opisnou.

Posuzovaná práce je zpracována na 199 stranách textu rozdělených do čtyř rozsáhlých kapitol, které se dále vnitřně člení do poměrně značného počtu podkapitol a bodů, takže zvolená problematika je zpracována z hlediska obou zákonů dosti podrobně.

V p r v n í kapitole se autor zabývá prameny právní úpravy fúze kapitálových společností, zmiňuje jak komunitární právo, tak i tři vnitrostátní předpisy. Poměrně kriticky se vyslovuje k zákonu o přeměnách, nedomnívá se, že vynětím úpravy přeměn obchodních společností a družstev z obchodního zákoníku a jejím zakotvením do nového zákona došlo ke zkvalitnění právní úpravy. Tento názor konec konců vyslovují i jiní autoři.

V následující d r u h é kapitole pojednává o několika kategoriích fúze z pohledu zákona o ochraně hospodářské soutěže a dochází ke zjištění, že fúze podle zákona o přeměnách není identická s úpravou zákona o ochraně hospodářské soutěže (dále ZOHS), neboť každý zákon posuzuje fúzi společností z jiného hlediska. Zabývá se pojmy soutěžitel a podnik, které ZOHS používá. Pojem podnik je používán i v komunitárním soutěžním právu i v rozhodovací činnosti evropského soudního dvoru, avšak v jiném smyslu než je definován v našem obchodním zákoníku. V tomto smyslu není naše právní úprava kompatibilní s úpravou v evropských směrnicích, proto autor dochází k závěru, že bude určitě zapotřebí pojmosloví našich předpisů sjednotit s úpravou evropských směrnic. Poměrně velkou pozornost věnuje relevantnímu trhu a v jeho rámci některým skutečnostem, které však s daným tématem souvisí jen okrajově a kromě toho v této souvislosti vychází i z interních předpisů Úřadu na ochranu hospodářské soutěže.

Ve t ř e t í kapitole se autor zabývá posuzováním fúze z hlediska soutěžního práva, a to zejména Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže (dále Úřad). Autor vcelku podrobně rozebírá podstatné narušení soutěže v důsledku vzniku a posílení dominantního postavení a dalších faktorů. Posléze pak věnuje pozornost jednotlivým fázím řízení o povolení fúze akciových společností, a to od jeho samotného zahájení až po vydání rozhodnutí. Neopomenul pojednat o opravných prostředcích a také sankcích a zákazu uskutečnit fúzi.

Č t v r t á kapitola je věnována fúzím akciových společností a jejich realizačním stadiím podle zákona o přeměnách. Hned v úvodu si autor klade otázku, zda fúzí dochází k převodu či přechodu majetku na nástupnickou společnost, a to zejména s ohledem na skutečnost, že zákon o přeměnách změnil pojmosloví. Současná právní úprava opustila pojem smlouva o fúzi a nahradila jej pojmem projekt přeměny. Autor dovozuje, že převod či přechod jmění na nástupnickou společnost bude odvislý od účasti společníků na valné hromadě, která bude schvalovat projekt přeměny. Tento názor nepovažuji, tak jako autor, za jednoznačný, dalo by se o něm poměrně široce diskutovat. Další otázkou, kterou se disertant dále zabývá, je samotný projekt fúze. Rozebírá jeho obsahové náležitosti a další navazující a související úkony. Svou pozornost zaměřuje na schvalovací proces fúze, na nároky spojené s náhradou škody a ukončení účasti nesouhlasícího akcionáře s fúzí.

Z á v ě r práce shrnuje poznatky, které ze zpracovaného tématu vyplynuly. Jedním z nich je i nesoulad v pojmosloví podnik a soutěžitel, o kterém již bylo shora pojednáno. Ačkoliv v textu práce pléduje autor za změnu pojmu soutěžitel za pojem podnik v zákoně o ochraně hospodářské soutěže, aby byla naše úprava konformní s úpravou v evropských směrnících, v závěru práce tento požadavek postrádám.

Jak z uvedeného obsahu jednotlivých kapitol vyplývá, bylo zvolené téma disertační práce zpracováno v odpovídajícím rozsahu. Z tohoto pohledu lze posuzovanou práci hodnotit pozitivně. Autor prokázal, že se v dané právní úpravě, a to jak tuzemské, tak i evropské orientuje, rovněž lze ocenit komparaci dané problematiky s německou úpravou. Pokud pak jde o odbornou literaturu, kterou v práci uvádí, považuji ji za dostatečnou. Je třeba konstatovat, že s ohledem na „nový zákon o přeměnách“ odborná literatura zatím téměř neexistuje.

Vážné výhrady mám však k citaci odborné literatury, neboť ta by měla být v práci tohoto zaměření na vyšší úrovni. To znamená, že tam kde cituje konkrétního autora, měly by být jeho názory dány do uvozovek, což postrádám a vytýkám. Rovněž jsem zjistila, že některé pasáže v práci, které byly převzaty z internetu, nejsou v práci takto označeny.

Z dílčích připomínek upozorňuji např. na str. XIV, ale i na jiných místech (str. 35, 92) jsou uvedeni vlastníci společností. To není správný názor, i když se v literatuře hojně vyskytuje. Autor by měl vysvětlit, proč společníci nemohou být vlastníky. Na str. 25 uvádí, že v holdingové struktuře jsou vnitřní vztahy volnější než v ovládacím koncernu. I tento názor by měl být vysvětlen. Ačkoliv už ve druhé kapitole odlišil pojmy podnik a soutěžitel, tak např. na str. 35 je, podle mého názoru, v podstatě ztotožňuje. Na str. 55 a 57 jsou uvedena kontroverzní tvrzení ohledně započítávání či nezapočítávání obrátu mezi podnikatelskými uskupeními.

Pokud jde o formální stránku posuzované práce, pak - pomínu-li velký počet chyb týkajících se neznalosti psaní velkých písmen a nevhodně používané podřadivé spojky na začátku věty, práce obsahuje i gramatické chyby, o chybách v přepisu se ani nechci zmiňovat. V řadě případů hovoří autor o dosavadní úpravě, i když jde už o úpravu v minulosti zrušenou – např. str. 109, 113, 119, 121..... 176, 178 atd. Nelze

přehlédnout, že v seznamu zkratk na str. XI, mezi kterými jsou uvedeny i právní předpisy, ty jsou špatně citovány, neboť jsou uvedené bez jejich novelizací.

Neuvedla jsem všechny chyby, ale jen některé, další jsou pak vyznačeny v práci, kterou jsem měla jako oponent k dispozici a ráda tento výtisk autorovi předložím, aby měl možnost se s nimi seznámit.

Přes připomínky k obsahu, které jsem výše uvedla, zejména pak ke značné popisnosti práce lze posuzovanou práci hodnotit ještě jako způsobilou ústní obhajoby. Bude-li obhájena, pak doporučuji, aby autorovi byla udělena příslušná vědecká hodnota.

Praha, únor 2010

Zahradníčková
oponent

